

Het Straatnamen-abc

Berliozstraat

Tussen Chopinstraat en Mozartlaan

Op 11 december 1803 wordt Hector Berlioz geboren in het Franse Côte-Saint-André. Zijn vader is een erg voorzichtig plattelandsarts en zijn moeder van het hysterische en theatrale type. De kinderen zijn dan ook alle vier, min of meer erfelijk belast.

De eerste muzieklessen op fluit krijgt Hector van zijn vader. Op zijn twaalfde schrijft hij zijn eerste melodieën en gaat hij fluit en zang studeren.

Om naar Parijs te kunnen gaan, gaat hij in op de wens van zijn ouders; hij gaat daar medicijnen studeren. Hij is echter meer te vinden in de opera dan in de collegezaal. Vooral het leven en werk van Von Gluck spreekt hem aan.

Hij laat zich inschrijven aan het Conservatorium voor harmonie en orkestratie en compositie. Uit geldnood moet hij muziekles geven en in een vaudevillekoor zingen. Na een hongerstaking en een zelfmoordpoging krijgt hij van zijn vader toestemming om zich aan de muziekstudie te wijden.

In 1827 ontdekt hij Engeland en Shakespeare. Hij behaalt de "Prix de Rome" in 1830 met de cantate "Sardanapale". In 1834 trouwt hij met de Engelse toneelactrice Harriett Smithson, van wie hij tien jaar erna scheidt; tien jaar later huwt hij de zangeres Maria Recio.

Voortdurend zit Berlioz in geldproblemen; zo componeert hij "Harold en Italie" (een symfonie met altsolo op bestelling van Paganini) uit geldnood, wegens het bankroet van Harrietts toneelgroep. Ook zijn "Requiem" brengt enige verlichting. Op een benefietconcert krijgt hij een grote som geld van Paganini toegestoken. Zijn volgende werk "Roméo et Juliette" draagt

hij aan Paganini op.

Hij maakt kennis met de vertaling van Goethes Faust, met zijn "La Damnation de Faust" als resultaat. In Parijs kan hij niet doorbreken, hoewel zijn werken in het buitenland al een hele tijd tot het vaste repertoire behoren. Door een schitterend tournee in Rusland kan hij zijn bankroet vermijden. Hij weet zijn naam vooral in Duitsland te gelde te maken; een korte tijd is hij operadirigent in Londen, maar door omstandigheden buiten hem om, houdt dat geen stand.

Andere belangrijke werken naast de hierboven genoemde zijn: het "Te Deum", in opdracht van Louis Napoléon; het oratorium "L'Enfance du Christ" en de opera's "Les Troyens" en "Béatrice et Bénédict"

Na een slepende ziekte sterft hij in Parijs in 1869.

Bron: nederlands.nl: biografie

Christ van Eekelen, Heemkunde Boxtel